

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΧΑΛΚΕΝΤΡΩΝ»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Α. Ραγκαβής—Κ. Πάπ. 'Η έκδοσις τῆς ὀλιγόβωλης «Ἰριδος». 'Ο ἀποκλεισμός τοῦ 56. 'Η σκανδαλώδης στάσις τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν. Μὲ τὰ πιστόλια στὸ χερί!... 'Η ὄργη τῆς Βασιλείας. Μία παρεξήγησις. Τὸ ἐπισέδιον μὲ τὴν κ. Μαυροκοράτου. 'Η «δαγκροτυπία». 'Η πρώτης φωτογραφίαις στὴν Ἀθήνα. 'Ἐνα ἐπισέδιον τοῦ Ραγκαβῆ. 'Ο ἄγνωστος μὲ τὸ μαχαίρι!... Κυνηγητὸ στοὺς δρόμους, κλπ.

Γ'.

Ὅταν ἐξελέγη βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ὁ Ὄθων καὶ ἦθε στὸ Ναυπλίου, ὁ Ραγκαβὴς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὴν πρώτη μας αὐτὴ πρωτεύουσα. Τότε εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Πάπ—ὁ πατέρας τοῦ κ. Γ. Πάπ—τὸν ὅποιον ὁ Ραγκαβὴς ἐνομάζει ἐνόν φίλων καὶ πελαιδευμένων. Οἱ δύο νεαροὶ λόγιον ἔβγαν γρήγορα φίλοι καὶ ἀπεράσισαν τὴν Ἰδρυσι τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι φιλολογικῷ περιοδικῷ, τὸ ὅποιον φώνησαν «Ἰριδας». Δυστυχῶς τὸ περιοδικὸ αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ ζῆσῃ πολὺ καὶ διέκοψε ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἐκδοσὶ τοῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, στὰ 1856, ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβὴς ἦταν Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Διηγείται λοιπὸν τὸ ἀκόλουθον ἐπισέδιον :

«... Ἀμέσως τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ διορισμὸν μου, στὸν περιπατοῦ τῶν Πατησίων, ὅπου ἐπαίανζε ἡ μουσική, καὶ μεγάλη ἦταν ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους, ἐφάνη, ἐκ Πειραιῶς ἀνεβῆσιν, ὁ διοικητὴς τῶν ξένων στρατευμάτων ἑσπῆτος, παρακολουθούμενος ἀπὸ ὀχθρὰ ἰταίς, οἱ ὅποια κρατοῦσαν στὰ χεῖρα τους προτεταμένα τὰ πιστόλια, καὶ ἔτσι ἐγύριζαν κύκλῳ ὅλην τὴν πεδιάδα τὸν περιπατοῦ. Ἡ διαγωγή τους αὐτὴ μοῦ φάνηκε πολὺ πρόστυχη καὶ ἀτοπῆ. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν ἐπῆγε στὰ Ἀνάκτορα, ὅπου βόηκα τοὺς βασιλεῖς δικαίως ἐξωγοισμένους. Ἡ Ἀμαλία μάλιστα ἦταν ἀνω-κάτω ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς.

«—Εἶδατε, κύριε Ὑπουργέ, μοῦ εἶπε, ἅμα ἐμπήκα, πῶς μὰς μεταχειρίζονται; Ἐνεῖ ἡ ἐσχάτη ἀναίδεια, ἀξία βαθύθους μάλλιν παρὰ Ἰάλλων ἀξιωματικῶν... Χθὲς πάλι ἔκαναν τὰ ἴδια μὲν ἐπὶ τὰς μὰς, καὶ μάλιστα ὁ διοικητὴς τους εἶπε δυνατὰ, ὥστε νὰ τὸ ἀκούσῃ ἕνας ὑπασιότης μὰς; «—Μὰς βλέπουν οἱ βασιλεῖς; Ποιοὶ βασιλεῖς; Ἐγὼ εἶμα ὁ βασιλεὺς τοῦ Πειραιῶς!...»

«Κατ' ἐπιθυμίαν τῆς βασιλείας, ἐπῆρα τότε τὴν πένην νὰ συντάξω σχετικῆν διακοίνωσιν πρὸς τὸν πρῶτον τῆς Γαλλίας. Ἡ βασίλισσα ἀπαυτοῦσε νὰ γράψω πολλὰ καὶ δομητὰ καὶ καθόλου δὲν εὐχαριστήθη στὰ τῆς ἐδιάβασα ὅτι ἐγραψα. Ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα ὅτι ἀξιοπεριπέτερον ἦτο νὰ γράφω συντόμως, ἀλλ' ἐντόμως τ' ἀπαιτούμενα γὰ νὰ φέρουν ἀποτελέσματα. Ὁ βασιλεὺς ἐσυμφώνησε μὰς μου, καὶ παρ' ὅλης τῆς μονομιῆς τῆς βασιλείας, ἐστάθη στήν Προσεῖα ἡ διακοίνωσις μου... Ἡμῶν ἀκόμη στὰ Ἀνάκτορα, ὅταν ὁ ἴδιος Γάλλος διοικητὴς, ὁ δρόστης τῶν ἀνωτέρω ἐπισειδίων, προκειμένου νὰ κάμη μὰ ἐκδρομὴ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στοὺς Ἀγγελοκόπους, ἀνέθηκε στήν Ἀθήνα μ' ἕνα δὶλόκληρο τάγμα καὶ προκλητικῶς ἐστάθημερς κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῶν Ἀνακτόρων. Τοῦτο ἐκορύφωσε τὴν ὀργὴν τῆς βασιλείας, ἡ ὅποια τὸ ἔβαλε μ' ἐμένα καὶ μοῦ ἔλεγε :

«—Βλέπει τ' ἀποτελέσματα τῆς φοροδότης διαγωγῆς σου; Ἐπρεπε νὰ γράψης ὅπως τοὺς ἀξίζεις. Δὲν ἐπρεπε νὰ δειχθῆς εὐγενεῖς σὲ πρόστυγους; Νὰ πῶς μὰς περιφρονῶν!...»

«Τὴν ἄλλη ἡμῶς ἡμέρα ἦθε νὰ μὲ ἰδῇ ὁ πρῶτος τῆς Γαλλίας, μοῦ εἶπε δι' ἐλυπηθῆ πολὺ γὰ τὸ σμῆδάν που τοῦ κατήγγειλα, μοῦ ἐζήτησε συγγνώμην γι' αὐτὸ καὶ μοῦ ἰπεσχέθη δι' ἰστὸ ἐξῆς κανεῖς στρατιωτῆς ἡ ἀξιωματικῶς τῆς Κατοχῆς δὲν θ' ἀνεβῆ πειὰ στὰς Ἀθήνας. Καὶ πράγματι, ἔτσι ἐγένετο.

Σὲ ἄλλη σελίδα ὁ Ἄλ. Ραγκαβὴς—γὰ νὰ μὰς δεῖξη τὸν εὐερέθιστο χαρακτήρα τῆς Ἀμαλίας—διηγείται δι' μὰ μέρα βόηκε τῆ βασιλείας πολὺ ἐρεθισμένη, γιὰ τὴν προσηγομένη εἶχε πᾶει στὸ θέατρο, καὶ ἐνὸς ὅλου τὸ ἀκροατήριον ἐπικώθη καὶ τὴν χαρέτησε, μόνον ἡ κυρία Μαυροκοράτου δὲν ἐσάλειε καθόλου στὸ θέατροί τῆς. Διέταξε

λοιπὸν ἡ βασίλισσα τὸν... Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν Μαυροκοράτου καὶ νὰ τῆς ἀπειθύνῃ παρὰς παρατηρήσεις! Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ὄθωνος, γιὰ τὴ ὑπόθεσις ἀπέτελε τὴν ἀξιοπέσεια τῆς βασιλείας.

«Μὲ πολλὴν μου δισαφοκίαν—γράφει ὁ Ραγκαβὴς—ἀνέλαβα τὴν ἐπιτέσειν τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς, τὴν ὅποιαν δὲν μπορούσα ν' ἀποφύγω... Ἐπῆγα ἐν τούτοις εἰς τὸν κυρίον Μαυροκοράτου καὶ, ὡς ἀπειτευόμενος μάλλιν παρὰ σοβαρολόγων, τοῦ εἶπα δι' κατηγορήθη ἡ σὺγγῆγός του... ἐπὶ ἐγκλίματι ἐσχάτης προδοσίας, γιὰ τὸ θέατρο δὲν ἐχαρῆσθῃ τὴν βασιλείαν! Ὁ κ. Μαυροκοράτος καὶ κατόπιν ἡ κυρία Μαυροκοράτου ἐξέφρασαν τὴν ἐκατήρηί τους γὰ τὴν παρεξήγησι. Ἡ κυρία Μαυροκοράτου μάλιστα μὲ διεδεδάσισε δι' δὲν εἶδε εἰσερχομένην τὴν βασιλείαν, παρὰ ὅταν, ὅλοι ὅσοι εἶχαν σμικθῆ, εἶχαν πειὰ καθίστη. Διεμαρτυρήθη γὰ τὴν παρεξήγησι αὐτὴ εἰς βάρος τῆς καὶ μ' ἐβεδάσισε ἐν πετὶ δὲν ἐσκέφθη ν' ἀσέδησι τὴν βασιλείαν... Ἐπῆγε μάλιστα ἡ ἴδια στ' Ἀνάκτορα, βόηκε τὴν κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν καὶ τῆς ἐνανέλαβε τὰ ἴδια

Σ' ἄλλο κεφάλαιον τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» τοῦ γράφει ὁ Ραγκαβὴς :

«... Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ, 1843, ἦσαν στὰς Ἀθήνας δύο ξένοι. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Γάλλος μηχανικός Βιλλιαμουά, ὁ ὅποιος, πρὸς γενικὸν θαυμασμέν, ἐξέσκαψε τὴν τότε ἐφευρεθείσαν δαγκροτυπίαν (πρόδρομον τῆς φωτογραφίας) καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰ μὰς ἐδαγκροτύπησε τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του βγήκε μὲ ἕνα οἰκτρὸ μορφοσῶ!... Ὁ ἄλλος ξένος ἦταν ὁ Βέλγος Ρομπέρ, χωρὶς ἐπάγγελμα. Οἱ δύο αὐτοὶ ἐπρότειναν σύστασιν Ἑταιρίας γὰ νὰ κατασκευάσων ἰσχυροὺς ἀπὸ κοκκινογούλια. Πολλοὶ ὅμως ἐδυσπιστοῦσαν σ' αὐτούς, γιὰ τὸς ἐπαρῶν γὰ τυχοδιωχτές.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπισέδια τῆς ζωῆς του, ποὺ ὁ Ραγκαβὴς τὸ διηγεῖται μὲ συγκίνησι, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθον :

«... Ἐνα βράδυ, τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου μου, ἐγύριζα κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς μου—Ἰδιοκτησία Καλλιγᾶ, στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος—καὶ ὅταν ἔφτασα οὐκ ἐπέκει τῆς σημερινῆς οδοῦ Νίκης, εἶδα στὸ σκοτάδι ἕναν ἀνθρωπο σκαρφαλωμένον στὸ παρόρθου τοῦ σπιτοῦ τοῦ παντοπόλου Σαχίγιανη, ὁ ὅποιος προφανῶς προσπαθοῖσε νὰ τὸ διαρῶξῃ γὰ νὰ μπῆ μέσα.

«Ὡς φαίνεται, μὲ εἶδε καὶ ἐκίνο, γιὰ τὸ ἀμέσως ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἀλλ' ἀντὶ νὰ φῆγῃ, ἀκολούθησε τὰ βήματα μου πρὸς τὸ στενὸ καὶ σκοτεινὸ δρόμο, ποὺ ὄφειλα νὰ περάσω πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκείνο... Τότε καὶ ἐγὼ ἐγύρισα πρὸς τὴν πλατειῆσαν ὁδὸν Νικοδόμου, ἀμέσως ὅμως εἶδα καὶ τὸν ἄγνωστο νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃ κατὰ πόδας. Στὸ μόνον φανῆρι ποὺ ἐφώτιζε τὴ συμβολῆ τῶν τριῶν δρόμων, διέκρινα νὰ λάμψῃ τὸ χεῖρό του μὰ μαχίρα!... Ἐτάχθη τὸ βῆμα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄγνωστος ἔκανε τὸ ἴδιο!... Τέλος ἄρχισα νὰ τρέχω. Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ἐκείνος, κινηθῶντας μὲ λαχανιάζοντας ἔφθασα μπιστὰ στὸ σπίτι τοῦ πρῶτος τῆς Γαλλίας, ἀνέβηκα τὰ ἐξωτερικὰ σκαλοπατῖα, ἄρπασα τὸ χερούδι τοῦ κουδουνιοῦ καὶ τραβοῦσα μὲ ὀργή. Ὁ ἄγνωστος στάθηκε... Ὁ θυμωρὸς μοῦ ἀνοῖξε ἀμέσως τὴν πόρτα, ἄπορον ποὺ μ' ἐβλεπε τέτοια ὄρα. Μόλις τοῦ ἐζήτησα δι' μὲ κατεδίωκε ἕνας μαχαιροβγάλτης, κατέβηκε μὰς μου καὶ ἀμέσως ἀνοῖσσε μὲ νυχτοπέφτη νὰ φεγγῇ τρέχοντας... Τότε θέλησα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου κατὰ τὴν ἀντίθετη διέθυνσιν, ἀφοῦ μπορούσα κ' ἔτσι, μὲ γέρο, νὰ φθάσω στὸ σπίτι μου.

«Ἄλλ' ὁ ἄγνωστος τῆς Προσεῖας ἐπέμεινε νὰ μὲ συνοδεύσῃ κ' ἔτσι ἐφθάσαμε μὲρ ὀσὰ στὴν πόρτα ἐνὸς γειτονοῦ μου ἔπιλοφυγού. Ὁ θυμωρὸς, ἅμα εἶδε φῶς ἀπὸ τῆς χαραμιάδας τῆς πόρτας καὶ βεβαίωθηκε δι' ὁ ζυ-

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΔΟΥΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της 'Αστυνομίας Παριίων)

Οι όννται τών δηλητηρίων. Ένας εκχυμώσις ύμνος του Κένσευ προς τδ όπιον. Μετά την εύτυχία και την ήσννή, ή συμφορά και τδ σπέρμα του θανάτου. Μία εύτυχία που εξαγοράζεται με τή ζωή. Πώς έρευρέθηκε ή μορφίνη. Η πρώτη χρήση της. Πώς γίνεται κανείς μορφινομάνης. Η τρομερή εύθύνη τών γιατρών. Η άκατανίκητη συνήθεια. Ένα συγκινητικό ανέκδοτο. Ο άπαρηγόρητος γλύπτης, κλπ.

Η κοκαΐνη, ή μορφίνη, τδ όπιον, τδ χάσις...
Νά ή παρηγορία και ή καταστροφή, τδ βάλαμο και τδ φαρμάκι, ή ζωή και δ θάνατος τών σημερινών ανθρώπων!
Τά δηλητήρια αυτά, που δέν τδ χρησιμοποιούν μόνο άνθρωποι κοινοί, αλλά και μεγαλόφρονες άνόμα, έχουν βινηθή άριστοφυσητικά από μεγάλους ποιητές και συγγραφείς, όπως δ Μικοντε-λαίο, δ Άγγλος Θωμάς ντέ Κένσευ και άλλοι. Για νά δητε δέ μέ-ζρη ποιόν σημείον επέδρασαν στους ανθρώπους αυτούς, δημοσιεύου-με εδώ, έν μεταφράσει, ένα άριστοφυσητικό ύμνο του Κένσευ προς τδ όπιον:

«Ω θεό, διαπεραστή και δυνατά όπιον.
Έσθ που δίχνεις ένα γλυκό βάλαμο στις πληγές που δέν για-
τρέπονται ποτέ και στις άγανίες που ανασταίνονται τδ πνεύμα.
Έσθ που με τή μεγάλη σου δύναμη μας ξεναφέρεις τις νεανίες
μας έλαΐδες, έσθ που χρίζεις μέσ' στα σκοτάδια με δικά φανταστικά
και με μιά τέχνη πιο βαθείά από τού Φειδία
και τού Πραξιτέλη, πολιτείες και ναούς που
περνούν σε λαμπρότητα τή Βαβλώνα και τών
Παρθενώνα και από τδ χάσις τού ύπνου του
γερμάτου όνειρα, ανακαλείς στο φώς τού ή-
λιου τις άμορφίες που από καιρό φάριγγαν
και τ' άγαπημένα κ' εύλογημένα μας πόσοστα
που τδ σκεπάζει ή σκιά του τάφου. Έσθ μονά-
χα, δ δυνατά όπιον, δίχνεις στον άνθρωπο τήν
εύτυχία και κρατάς τδ κλειδιά του παραδεί-
σου!..»

Άλλοίμονο! Και ή εύτυχία αυτή διά τής δη-
λητηριάσεως αποδεικνύεται σιγά-σιγά πως είνε,
όπως και ή άλλες εύτυχίες, μιά άπάτη. Έτσι δ
Κένσευ, που στην άρχή πίστεψε ότι τδ όπιον είνε
ένα «θεϊτό δώρο», δέν άργησε ν' άντηρήσει
ότι πρέπει κανείς νά φοβάται τους θεούς, ακόμα
και όταν φέρνουν δώρα. Μετά τις πρώτες ήδο-
νές που τού χάρισε τδ όπιον, δ διάσημος αυτός
συγγραφέας άρχισε νά περιγράφη τά μαρτύρια
που υπέφερε άτ' αυτό. Ένοιωσε, με τόν καιρό,
πως μιά τρομερή κατάρα έβόρασε επάνω του και
ότι έτιμωρείτο έτσι, γιατί είχε προσπαθήσει νά
γίνη εύτυχής με τδ δηλητήριο.

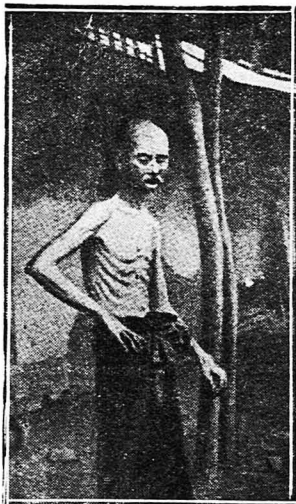
Όλες σχεδόν ή εύτυχίες άπαιτούν και θιές.
Μά ή εύτυχία τού τοξικομανούς, εξαγοράζεται
πιο ακριβά άτ' όλες, γιατί τήν πληρώνει με τήν
ύγεια του. Τά δηλητήρια κλείνουν μέσα τους τά
στέματα τής όδύνης και τού θανάτου, τά όπια,
με τόν καιρό, αναπτύσσονται μοιραίως. Τδ πάθος
τών δηλητηριών γίνεται τότε άκατανίκητο, ή δέ
χρήσις τών άντιστοιχεί προς άποκονία.

Τά δηλητήρια είνε τόσο έπιουα, όποτε, όμα
σας άράξουν, δέν όσαι άρίνουν παιδιά. Ο θανατογόνος γίνεται σιγά σι-
γασ νονόχος τον και διαρκώς ζητάει μεγαλύτερη δόσι... Σε μερικούς
μορφινομανείς, ή καθήμερη δόσις τής μορφίνης είνε πολύ μεγαλύ-
τερη άτ' ό,τι άπαιτείται για νά δηλητηριασθή ένας υγιής άνθρωπος.

Μεταξύ τών δηλητηρίων αυτών τδ πιο άντιπροσωπευτικά είνε ή
κοκαΐνη και τδ όπιον, από τδ όπιο γίνεται και ή μορφίνη. Μοιούνται
δέ και τά δύο προκαλούν στην ψυχή μιά κατάσταση μακαριότητας, έν
τούτους έχουν πολύ διαφορετική επίδρασι στον θανατογόνο. Κ' έν τδ
όπιον προκαλεί γαλήνη και άδράνεια και είνε καθιστησιακό, ή κοκαΐ-

νη αντίθετως προκαλεί ταραχή και έρεθισμό.
Κι' άς άρχίσουμε από τδ όπιον.
Οι πρώτοι όπισοράγοι, όπισοτά και όπισοκατιστάι, υπήρξαν οι 'Α-
ραβες, οι όποιοι άρχισαν νά χρησιμοποιούν τδ όπιον, όταν δ Μωάμεθ
τους άπήγορευσε τδ άλκοόλ. Γρήγορα τδ όπιον, από τήν Άραβία έγινε
γνωστό ως τήν 'Ισπανία και τήν Κίνα, παρακολουθώντας βήμα προς
βήμα τή φαιαβειτική έξάπλωσι τών μοιασεθινών.
Από τδ όπιον ανέκαλύφθη στά 1816, ή μορφίνη, από τδ Σεγγέν,
στρατιωτικό χημικό και στά 1830 ένας πρακτικός φαρμακοποιός, δ
Γάλλος Λαφόργκ, έπίνωσε πρώτος τις ένέσεις μορφίνης.
Ότόσο ή χρήση τής μορφίνης, μόλις μετά τδ 1870 άρχισε νά
διαδίδεται, μετά τή μεγάλη κατάχρησι τών ένέσεων μορφίνης που
έκαναν οι Γερμανοί στους τραυματίες των κατά τόν πόλεμο τού 1870.
Η μορφινομανία, όπως και ή χρήση τών άλλων δηλητηρίων, είνε
μιά πράξις άμύνης, μιά έπισητορία διαμαρτυρία έναντι τών άδίων
όρων τής υπάσθεσις μας, ένα φάρμακο κατά τής
ζωής. Είνε ένα καταφύγιο μας, όπως λέει δ Φρόιν-
διντ, τδ όπιο ζητάμε μέσα στην άδράσθεια, τήν
όπια κρινόμε προτιμώτερη από τήν ύγεια!...
Οι περισσότεροι μορφινομανείς όφειλουν τδ πά-
θος τους, σ' ένα τυχαίο, τις περισσότερες φορές,
περιστατικό.
Ένα πλήθος ανθρώπων έγιναν μορφινομανείς
έξ αίτιας τών γιατρών, οι όποιοι, για νά τους καθη-
συχάσουν ένα πόνο τού ήπατος ή τών νεφρών, μιά
νευροπάθια, μιά ήμικρανία, τους ζώνουν ένέσεις
μορφίνης!
Έπειτα δ άσθενής, όμα τόν Ξαναΐσιό δ πό-
νος, κάνει μόνοι του τήν ένεσι. Έτσι, ίστερα από
μερικές ημέρες ή έβδομάδες, άν και δ πόνος τους
έχει περάσει πιά, δέν μπορούν νά ζήσουν χωρίς
τήν ένεσι τους. Γίνονται με άλλους λόγους μορφι-
νομανείς!
Επίσης και ή περιστάσις ζώνουν πολλούς άν-
θρώπους μορφινομανείς. Και νά μιά τραή άπάτη-
σις: Η μορφίνομανία πρσοσβ άλλ-
λει πρδ πάντων σε άναλογοία
ασράντα και πενήντα τοίς έ-
κατό τδ ιατρικό προσωπικό
(γιατρούς, φαρμακοποιούς, μαίες, νοσοκόμους, νο-
σοκόμες κτλ.) Όσοι αυτοί έχουν πρόχειρη τή μορ-
φίνη, τήν χρησιμοποιούν στην άρχή από περιέργια
και ή περιέργια τους αυτή δέν άργεί νά τους πα-
ραστή στην άδυσσο...
Συμβαίνει επίσης συχνά, ίστερα από ένα δδυ-
νηρό γεγονός, ίστερα από μιά θλίψη, μιά άπογοή-
τευσι αισθηματική ή έπαγγελματική, ίστερα από
τήν άπόλεια ενός προσφιούς προσώπου, μερικοί
άνθρωποι, έξαφρατικά ειαίσθητοι, νά ζητούν τήν
παρηγορία τους στο όπιον! Είνε τδ μόνο τους καταφύγιο, δ μόνο τρό-
πος για νά παρηγορηθούν.
Ο Γάλλος συγγραφέας Ούγκ Λερου άναφέρει τδ παρακάτω ανέκ-
δοτο ένός από τους μεγαλύτερους γλύπτες τής Γαλλίας, δ όποιος,
άπαρηγόρητος για τδ θάνατο τής πολυγαμημένης του συζύγου, είχε
ζητήσει παρηγορία στο όπιον.
«Μιά μέρα είχα πάει νά έπισκεφθώ ένα από τά μυστικά Παρισινά
όπισοκατιστήρια, όταν, έξαφρα, μισανόγοντας μιά πορτίτσα παράμε-
ρη και μυστική, είδα ένα δωμάτιον, μέσα στο όπιο ήταν ξαπλωμένος
έπάνω σ' ένα κρεβάτι ένας άνθρωπος.
— Ποιός είνε εκεί; ρώτησα τόν καταστηματάρχη.
— Είνε δ κ. Ζ... δ γλύπτης, μου άπάντησε. Από τόν καιρό που
έγασε τή γυναίκα του, έρχεται εδώ κάθε βράδι. Κα-
πνίζει τή μεγαλύτερη δόσι όπιου άτ' όλους τους άλ-
λους πελάτας μου. Έπειδή όμως δ δοσμός τόν συ-
νομιλιών τόν ένοχλεί, έζήτησε νά τού παραχωρήσου-
με τήν κοκίνα τού καταστήματος για νά μόνη σ'
αυτήν μόνο του...
Οι τοίχοι τής κοκίνας τού όπισοκατιστηρίου ήταν
σκαλισμένοι από φωτογραφίες και άνωκέλλες, ή ό-
ποιες απεικόνιζαν όλες τδ ίδιο πρόσωπο, τήν πεθα-
μένη γυναίκα τού γλύπτη.»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ένας σκελετώδης Κινέζος μαρτυ-
στής όπιού...

